

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 76/16
Λουξεμβούργο, 14 Ιουλίου 2016

Απόφαση στην υπόθεση T-143/12
Γερμανία κατά Επιτροπής

**Το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ακυρώνει την απόφαση της
Επιτροπής με την οποία η Γερμανία υποχρεώνεται να ανακτήσει από την Deutsche
Post μέρος των επιδοτήσεων των συντάξεων των πρώην ταχυδρομικών
υπαλλήλων**

*Η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη κρατικής ενίσχυσης, παρά το ότι δεν απέδειξε ότι η εν λόγω
κρατική συγχρηματοδότηση χορήγησε πραγματικό οικονομικό πλεονέκτημα στην Deutsche Post
έναντι των ανταγωνιστών της*

Η Deutsche Post είναι ανώνυμη εταιρία συσταθείσα το 1995, ως αποτέλεσμα της ιδιωτικοποίησης του καθιερωμένου φορέα παροχής ταχυδρομικών υπηρεσιών στη Γερμανία, δηλαδή της Postdienst (πρώην Deutsche Bundespost). Η Deutsche Post υποχρεώθηκε να απορροφήσει τους ταχυδρομικούς υπαλλήλους της Postdienst και να καταβάλει υπέρ αυτών εισφορές σε συνταξιοδοτικό ταμείο. Προς εκπλήρωση της εν λόγω υποχρέωσης, η εταιρία αυτή κατέβαλε κατά τα έτη 1995 έως 1999 στο συνταξιοδοτικό ταμείο το ετήσιο ποσό των 2,045 δισεκατομμυρίων ευρώ. Από το 2000, το εν λόγω ετήσιο κατ' αποκοπή ποσό αντικαταστάθηκε από ποσό αντίστοιχο προς το 33 % του συνόλου των μισθών των υπαλλήλων που απασχολούνταν στην Deutsche Post. Οι υπολειπόμενες συνταξιοδοτικές δαπάνες καλύπτονταν από το ομοσπονδιακό κράτος. Κατά τη διάρκεια της περιόδου 1995-2010, το σύνολο των αναλαμβανόμενων από το Δημόσιο συνταξιοδοτικών δαπανών ανήλθε σε ποσό που υπερέβη τα 37 δισεκατομμύρια ευρώ.

Με απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2012¹, η Επιτροπή έκρινε, μεταξύ άλλων², ότι η εν λόγω κρατική χρηματοδότηση των συντάξεων συνιστά, λόγω του δυσανάλογου χαρακτήρα της, παράνομη

¹ Απόφαση 2012/636/ΕΕ της Επιτροπής, της 25ης Ιανουαρίου 2012, σχετικά με την ενίσχυση C 36/07 (πρώην NN 25/07) που χορήγησε η Γερμανία υπέρ της Deutsche Post AG (ΕΕ 2012, L 289, σ. 1). **Προς υπενθύμιση:** κατόπιν επίσημης διαδικασίας έρευνας κινηθείσας το 1999, η Επιτροπή έκρινε, με απόφαση της 19ης Ιουνίου 2002 (2002/753/ΕΚ), ότι η Γερμανία είχε χορηγήσει στην Deutsche Post ασύμβατη με την εσωτερική αγορά ενίσχυση ύψους 572 εκατομμυρίων ευρώ, χάρη στην οποία η αποδέκτριά της μπόρεσε να καλύψει τις ζημίες που επέφερε η πολιτική εκπτώσεων στο πλαίσιο ανοίγματος στον ανταγωνισμό των υπηρεσιών μεταφοράς δεμάτων από πόρτα σε πόρτα. Κατόπιν προσφυγής της Deutsche Post, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση αυτή με την απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-266/02), για τον λόγο ότι η Επιτροπή δεν μπόρεσε να αποδείξει την ύπαρξη πλεονεκτήματος υπέρ της Deutsche Post. Συγκεκριμένα, το θεσμικό αυτό όργανο, μεταξύ άλλων, δεν προέβη σε εμπεριστατωμένο έλεγχο όλων των μεταβιβάσεων κρατικών πόρων από τις οποίες είχε επωφεληθεί η Deutsche Post και όλων των συναρτώμενων με την παροχή καθολικής υπηρεσίας δαπανών που αυτή όφειλε να επωμισθεί, προκειμένου να προσδιοριστεί κατά πόσον οι επίμαχες μεταφορές συνεπάγονταν ή όχι υπερβάλλουσα αντιστάθμιση –υπέρ αυτής– ή ανεπαρκή αντιστάθμιση –εις βάρος της. Με την απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Deutsche Post (C-399/08 P), το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναίρεσης που άσκησε η Επιτροπή κατά της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου του 2008. Στις 12 Σεπτεμβρίου 2007, η Επιτροπή αποφάσισε να συμπληρώσει την απόφαση του 1999 για την κίνηση της διαδικασίας προκειμένου να διεξαχθεί συνολική έρευνα για όλες τις στρεβλώσεις του ανταγωνισμού που οφείλονταν στη χορήγηση κρατικών πόρων στη Deutsche Post. Με την απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2015, Deutsche Post κατά Επιτροπής (T-421/07 RENV), το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο αναπομπής που διατάχθηκε κατόπιν αίτησης αναίρεσης ενώπιον του Δικαστηρίου, ακύρωσε την απόφαση του 2007 διαπιστώνοντας ότι η Επιτροπή αναβίωσε μια οριστικά περατωθείσα επίσημη διαδικασία έρευνας προκειμένου να λάβει νέα απόφαση, χωρίς να ανακαλέσει ή να αποσύρει την απόφαση για την περάτωση της διαδικασίας. Τέλος, στις 10 Μαΐου 2011, η Επιτροπή αποφάσισε «να παρατείνει» εκ νέου την κινηθείσα το 1999 διαδικασία, ούτως ώστε να πραγματοποιήσει ενδελεχή έλεγχο της κρατικής χρηματοδότησης των συντάξεων από την οποία είχε επωφεληθεί η Deutsche Post από το 1995. Η Deutsche Post άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης αυτής του 2011, η δε προσφυγή αυτή εκκρεμεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου (T-388/11, Deutsche Post κατά Επιτροπής).

² Με την ίδια απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε επιπλέον ότι ορισμένες κρατικές μεταβιβάσεις υπέρ της Deutsche Post συνιστούν κρατική ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά και ότι οι κρατικές εγγυήσεις δυνάμει των οποίων η

κρατική ενίσχυση ασύμβατη με την εσωτερική αγορά. Κατά συνέπεια, υποχρέωσε τη Γερμανία να ανακτήσει τα αντίστοιχα ποσά από τη Deutsche Post, ειδικότερα όσον αφορά τις επιδοτήσεις που χορηγήθηκαν στην εταιρία αυτή από 1ης Ιανουαρίου 2003. Η Επιτροπή υπολόγισε ότι το προς ανάκτηση ποσό κυμαινόταν μεταξύ 500 εκατομμυρίων και 1 δισεκατομμυρίου ευρώ³.

Η Γερμανία⁴ άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης αυτής⁵ ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υποστηρίζοντας μεταξύ άλλων ότι κακώς η Επιτροπή χαρακτήρισε ως κρατικές ενισχύσεις την κρατική συγχρηματοδότηση των συντάξεων. Συγκεκριμένα, για να καταλήξει στο συμπέρασμα αυτό, η Επιτροπή όφειλε καταρχάς να έχει αποδείξει ότι η κρατική συγχρηματοδότηση των συντάξεων των ταχυδρομικών υπαλλήλων οι οποίοι είχαν αναληφθεί από τη Deutsche Post συνιστά πραγματικό οικονομικό πλεονέκτημα υπέρ της τελευταίας έναντι των ανταγωνιστών της

Με τη σημερινή του απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο κάνει δεκτή την προσφυγή της Γερμανίας και ακυρώνει ως εκ τούτου την απόφαση της Επιτροπής στο μέτρο που η απόφαση αυτή αφορά τις επιδοτήσεις των συντάξεων.

Το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο χαρακτηρισμός ενός μέτρου ως κρατικής ενίσχυσης προϋποθέτει ότι το μέτρο αυτό χορηγεί στον ωφελούμενο φορέα επιλεκτικό οικονομικό πλεονέκτημα έναντι των ανταγωνιστών του. Το εν λόγω πλεονέκτημα πρέπει να αποδεικνύεται ήδη κατά το στάδιο της εξέτασης του ζητήματος αν όντως υφίσταται ενίσχυση και όχι κατά το μεταγενέστερο στάδιο κατά το οποίο η Επιτροπή εκτιμά τη συμβατότητα της ενίσχυσης με την εσωτερική αγορά. Η Επιτροπή όμως επιχείρησε να αποδείξει την ύπαρξη επιλεκτικού οικονομικού πλεονεκτήματος ακριβώς σε αυτό το στάδιο.

Το γεγονός και μόνον ότι η Γερμανία ανέλαβε εν μέρει την κάλυψη των συνταξιοδοτικών δαπανών των πρώην ταχυδρομικών υπαλλήλων δεν αρκεί για να αποδειχθεί ότι η Deutsche Post ευνοήθηκε σε σχέση με τους ανταγωνιστές της. Συγκεκριμένα, οι συνταξιοδοτικές δαπάνες υπαλλήλων, υπέρ των οποίων εφαρμόζεται ένα προνομιούχο και δαπανηρό καθεστώς, δεν περιλαμβάνονται στις συνήθεις επιβαρύνσεις του προϋπολογισμού μιας επιχείρησης.

Επομένως, ακόμα και αν η θέση της Deutsche Post καθίσταται –ως αποτέλεσμα της κρατικής συγχρηματοδότησης των συντάξεων– λιγότερο μειονεκτική από εκείνη στην οποία βρισκόταν η εταιρία αυτή προγενέστερα, μπορεί κάλλιστα να εξακολουθεί να είναι μειονεκτική σε σχέση με τη θέση των ανταγωνιστών της ή να εξομοιώνεται με αυτήν, με αποτέλεσμα να μην προκύπτει οποιοδήποτε πλεονέκτημα για την Deutsche Post.

Μόνον τα τυχόν ποσά που υπερέβαιναν το αναγκαίο όριο για την ευθυγράμμιση του κόστους των συντάξεων το οποίο επιβλήθηκε στη Deutsche Post πριν το 1995 με τις επιβαρύνσεις των ανταγωνιστών της θα ήταν σε θέση να χορηγήσουν στην επιχείρηση αυτή τέτοιο πλεονέκτημα και, ως εκ τούτου, να αποτελέσουν κρατική ενίσχυση.

Δεδομένου ότι δεν απέδειξε, κατά το στάδιο της εξέτασης σχετικά με την ύπαρξη κρατικής ενίσχυσης, ότι η Deutsche Post επωφελήθηκε από τέτοιο πλεονέκτημα, η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο η οποία επιφέρει την ακύρωση του τμήματος της απόφασης που αφορά τις επίμαχες επιδοτήσεις των συντάξεων.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση, περιοριζόμενη σε νομικά ζητήματα, ενώπιον του Δικαστηρίου, εντός δύο μηνών από της κοινοποίησώς της.

Γερμανία εξασφάλιζε την πληρωμή των οφειλών που είχε αναλάβει η Deutsche Bundespost πριν τη διάσπασή της σε τρεις ανώνυμες εταιρίες πρέπει να εξεταστούν ως υφιστάμενη ενίσχυση. Αυτές οι επιπλέον πτυχές δεν αποτελούν αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.

³ Βλ. ΜΕΜΟ/12/37 της Επιτροπής, της 25ης Ιανουαρίου 2012.

⁴ Προσφυγή κατά της απόφασης αυτής άσκησε και η Deutsche Post, η δε προσφυγή αυτή εξακολουθεί να εκκρεμεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου (υπόθεση [T-152/12](#), Deutsche Post κατά Επιτροπής).

⁵ Μόνον ως προς το μέρος που αφορά τις επιδοτήσεις των συντάξεων.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Γενικό Δικαστήριο

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582